

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

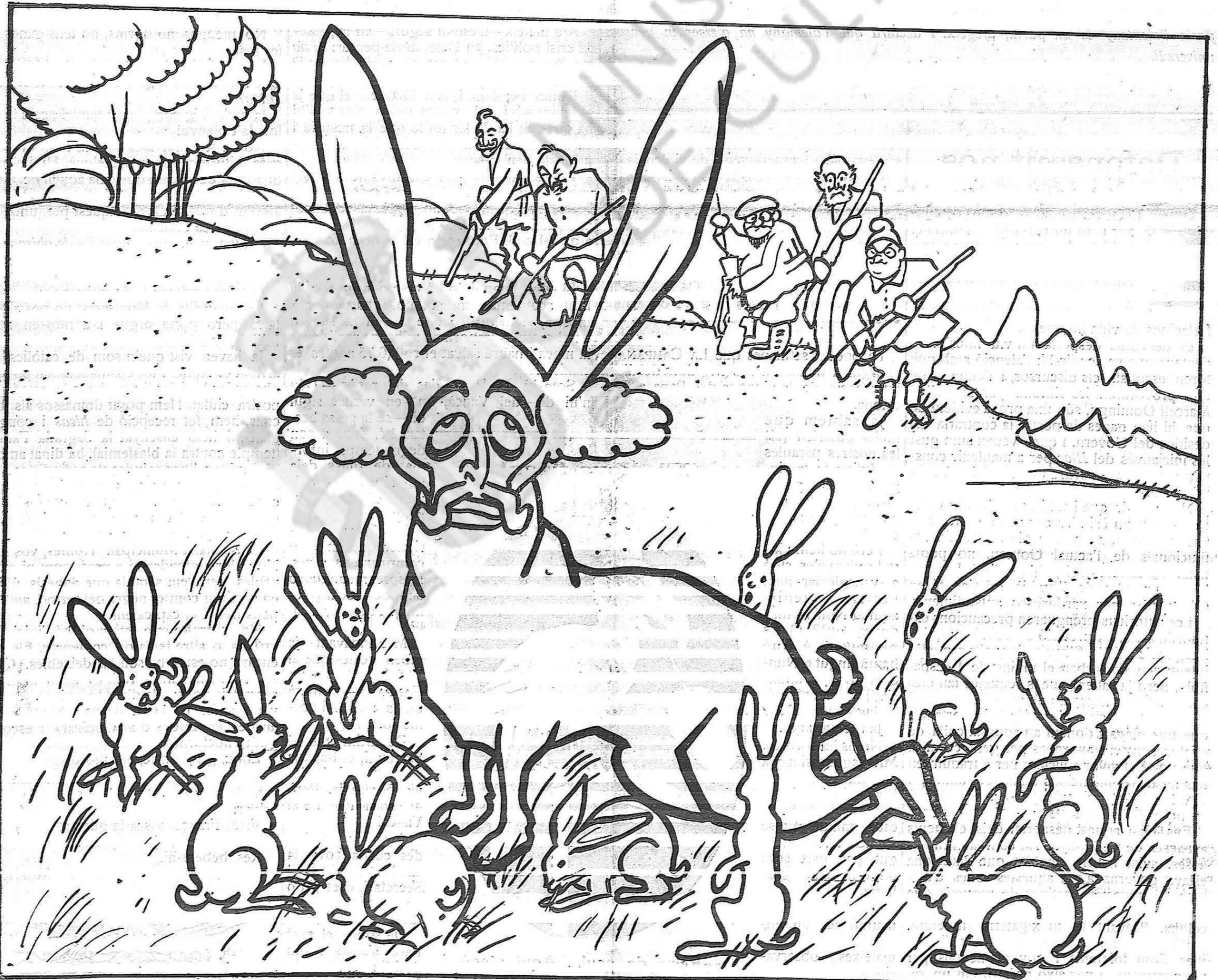
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

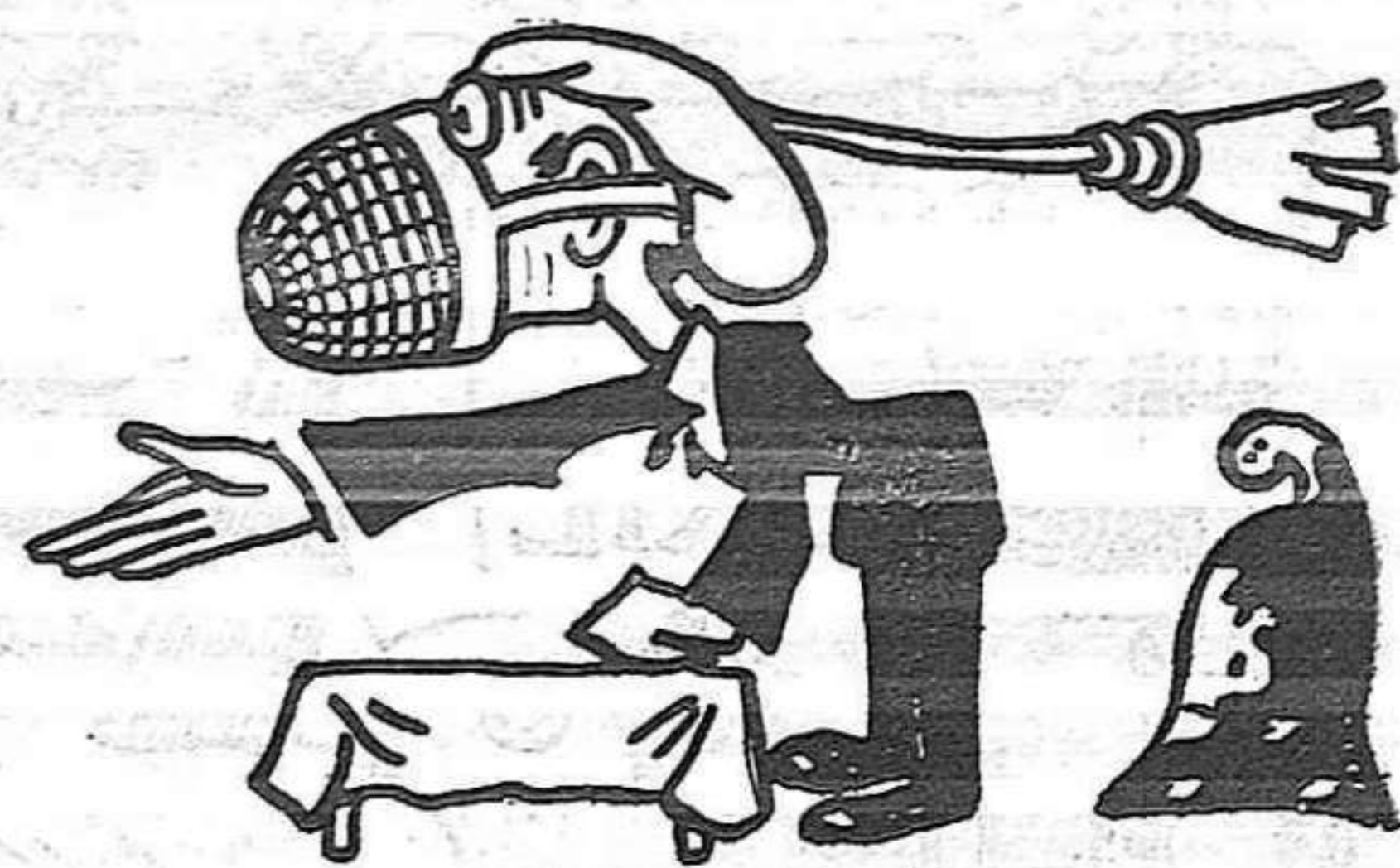
AL BOSC DE LA POLITICA NEUTRAL

Els cunillets.—Visca el nostre quefe!

Els caçadors.—Que no visqui tant, que's moriria de vell!

La llibertat de consciència en el segle XX

—Estimats correligionaris: Ave María Puríssima! Visca el Kaiser, i garrotada seca!

L'Alemanya, incurable

La duríssima prova d'aquesta guerra, amb els seus immensos sacrificis de sang, no ha lograt que els alemanys possessin seny, no ha aconseguit que rectificuessin els seus propòsits de dominació, causa de la lluita. Davant els munts de cadavres i de runes, davant les seves propies baixes (que puguen avui a 2.500.000, segons les llistes oficials), els alemanys confirmen i ratifiquen les seves monstruoses ambicions.

Volent dominar Europa, volen dominar el món. Volen imposar a tot-hom l'organització germànica i la cultura germànica... «Ara més que mai!», diuen ells. Són bojós furiosos. I la seva malaltia és incurable.

L'espectacle espantós que han produït, no els torna la raó. Al contrari: els agrava la frenètica deria. Ara mateix, un àeis seus escriptors més fumosos i més iiegüts, acaba de demanar que la Germania victoriosa imposi a tot el món la llengua alemanya. S'ha de obligar als altres a parlar-la, perquè és la llengua millor i l'única verament viva. Qui no parla l'alemany és un paria, afegeix. I declara que l'alemany ha d'ésser la llengua universal.

Està vist. La malaltia de l'Alemanya no té cura.

sa seva. Prega al seu germà que l'acompanyi. I el germà li diu: Ai, noia, que t'acompanyi el Nunci.

Una mare està mal encarada, disgustada. Arriba del carrer sa filla, tota alegroia. Sabs, qui ha vingut, mare?... I la mare contesta de una revolada: El Nunci!

Un noi vol que sa germana li cusi un botó als pantalons. La segueix, amoniant-la, per tota la casa; finalment, irada, li crida: Vés, que te'l cusi el Nunci!

Dos nuvis se barallen. Al cap d'un moment, ell, encatarinat, li diu a ella: Vols fer-me un petó? Ella, girant la cara, li respón cofoia: Que te'l faci el Nunci! El nuvi no queda massa convençut.

Un home quaisevói se nega a complir sa tasca, a anar a son lloc, a emprendre un viatge, ja se sab: qui vols que hi vagi? o que ho faci el Nunci?

Ara mateix—n'estem segurs—en la passada crisi política, en Dato, devia pensar: Si no me llama a mi otra vez ¿a quién llamará? ¿al Nuncio?

Doncs bé; tant i tant l'han cridat que ja el tenim aquí. I ja veuen quina feina se l'hi ha girat. Si ha de fer tot lo que la mandra i els mals modos d'uns i altres li han encomanat, està ben fresc.

I pensar que pot-ser en altres llocs li està succeint lo mateix.

Perque, que això no li passa solament aquí, és indubtable. M'hi jugaria el coll. Es a dir, el coll. Pot-ser no val la pena, tot plegat. Bé: vaja, m'hi jugaria el coll... de la camisa.

Si com diuen, i jo ho crec perque soc de fàcil accontentar, un sol botó basta per a mostra, si demostro que això li ha succeït en el cas més important, m'hauré sortit amb la meua i hauré salvat el coll (0'75 a totes les camiserías).

Som-hi. El Papa, des del repòs—Déu n'hi dó—del Vaticà, on—en veritat sigui dit—se la passa bastant bé, fou, a son degut temps, informat de que's deia que si aniria o deixaria d'anar a Espanya.

El Papa somrigué, que això no comprometia a res. Després medità (això tampoc compromet). I després... callà.

Més endavant—ja saben vostès que al Vaticà se llegeix LA CAMPANA—s'enterà de la nostra informació.

Departint amb el Secretari, el Papa la comentava. Ja li plavia tot allò, ja. Però hi estava tant bé al Vaticà!

A grans gambades corria tota la cambra, rumiant. El Secretari, dret prop d'una taula, esperava.

De sobte, el sant Pare s'atura i diu decidit:

—Bah! Bah! Que hi vagi el Nunci.

I vetaquí explicat el viatge del Nunci a Barcelona.

Que en Ragonessi ens ho perdoni.

MARCEL

SONATA XXX

INC calor. Quan tinc calor, nois, noestic per res més que per beure, beure i beure. No em feu parlar, perque se m'assec la gola i la boca se'm transforma en la boca de l'infern.

Només diria rences.

No menges, no dorms, no tens ganes de fer res...

Bony, Enric! Aquest picón sembla caldo. Que s'ha encarit el glaç o s'ha plegat La Joaquina?

Ja me'n faig compte, tu també sents la calor. Ja't planyol!

No's pot viure; més valdria ésser al Congrés Litúrgic que a Barcelona. Hi ha una quadrilla de bisbes! que deia aquell del Concili. No sabeu el conte? Un tipo s'examinava amb el doctor Vergés. Aquest preguntà:

—¿Qué es Concilio?

—Una, una... una cuadrilla de obispos.

Mossèn Vergés, molt serio, preguntà altre cop:

—¿Con guitarra o sin guitarra?

La quadrilla de Montserrat no porta guitarra, però porta orgue i a mossèn Lluís Millet per a tocar-la.

Ja heu vist que'n som de catòlics. Ha arribat el Nunci i tot ens ha semblat poc per obsequiar-lo i fer-li agradable la estada en nostra ciutat. Hem posat domassos als balcons, hem fet recepció de hicas i congreganis, i hem ensenyat ia Sagrada Família (temple contra la blasfemia), ha dinat amb Iobò i millor, l'han saludat els periodistes, més ben dit, l'han llepat els periodistes, a cada cosa el seu nom. I ara, mira, com si s'hagués casat de nou: a Montserrat falta gent!

Enric, glaç! Punyefla, quina calor!

La Setmana Municipal? Homes, vos diré. No voldria ofendre ni a professors ni a deixebles, però em sembla que aquests últims en sortiràn com el negre del sermó, amb els peus frets i el cap calent.

No, si trobo que està molt bé l'iniciativa, un dia o altre tenia de començar. Els que encara no estan bé són els deixebles. Quan les coses donaran profit és quan hi hagin secretaris nous; els d'ara han vingut com al venir a fer de jurat. Apets a Sant Agustí, anades al «Edén» o al «Alcázar» i escorregudes nocturnes.

Enric, glaç! Enric, em moro!

Guerra? Ah, no! Jo soc com en Samblancat, de la guerra en parlaré quan me deixin cridar:

Visca França! Visca la guerra!

Amb mordaça jo no parlo.

Res, bebem-hi.

MORITZ III

Defensant-nos

El Govern voldria fer-nos aparéixer com un país de cementiri i el poble s'empenya en demostrar que encara queden energies. En aquest sentit, els dos mitings celebrats el diumenge passat, constituïren dugües gallardes manifestacions de vida intensa.

El del Bloc despertà un viu interès. La gentada que va acudir-hi; l'atenció amb que fóren escoltats els discursos, i l'entusiasme que provocaren les vibrants paraules d'en Marcellí Domingo, són una prova evident de que hi han ganes de portar la contraria als desitjos del Govern, i que's veuen amb gust les iniciatives del Bloc per a mantenir constant el sanítós desordre que no deixarà momificar-nos.

No cal dir que'l míting de la Casa del Poble fou un èxit. Tractant-se de protestar virilment contra els procediments anticonstitucionals de l'actual Govern, no podia faltar el concurs del poble radical. Les valentes paraules de l'Emilià Iglesias fóren subratllades per xardorosos aplaudiments.

Les autoritats prengueren precaucions extraordinàries, en previsió de no sabem quins imaginaris perills. S'havia dit que'ls requetès intentaríen destorbar el míting de l'«Espanñol», però ja sabem que'ls requetès fan més coses amb la llengua que amb les mans. I menos coses farien, si no fós la importancia que tots plegats donem an aquesta colla de criatures incivils axuxades per gènt covarda que no té el valor suficient per a traduir en fets les males intencions de la seva ànima, i es val de l'inconsciència agena, armant la mà tremolosa d'uns quants marrecs enverinats.

Ens plau aquest despertar dels elements avençats de Catalunya. Tal com anaven les coses, aviat hauria semblat que Barcelona estava governada per aquestes coites d'alemanys i aquestes partides de requetès que fan maniobres militars pels voltants de Barcelona. Davant la moxigateria imperant, convé extremar també els nostres radicalismes. Som tolerants i governamentals per temperament, i per això preferiríem un règim de tolerancia i respecte; però quan se preté, com avui, embolcallar-nos en una

atmòsfera d'odi, no queda més remei que entregar-se a temperaments de violencia.

I tal com se van posant les coses, l'ordre aviat serà com una mena de suïcidi.

JEPH DE JESPU

...! El Nunci!...

Fa poques setmanes que LA CAMPANA se enorgullia donant a sos llegidors detallada informació de la vinguda del Papa a Barcelona.

Ja sabíem que molts posarien ja! les nostres paraules en dubte; és tan ingrata la tasca periodística, som tan poc creguts quan anunciem!

Però no hem vingut a planye'ns, sinó a vanagloriar-nos. Per ara, ja tenim aquí al Nunci. Ah! I doncs, què? Què's pensaven? A què haurà vingut el Nunci si no és a anunciar i preparar l'arribada d'en Benet XV? Ja'l tenim aquí.

No'ns ha sorprès. Mr. Ragonessi havia de venir un dia o altre; havia sigut i era cada dia, cada hora, cada minut massa sol·licitat. Hauria sigut per part seva imperdonable grolleria.

Vostès mateixos hauràn fet innombrables vegades les mateixes observacions.

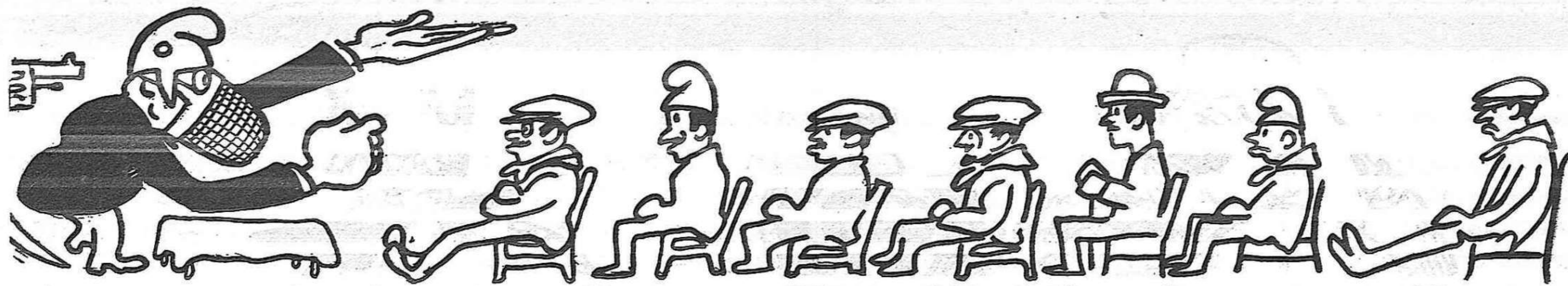
Una noia macavol sortir a la nit de ca-

El lloro-fiscal

—Reira de neu!... Aquí ningú parlarà de la guerra!.. Jo haig de salvar la patatal

La llibertat de consciència en el segle XX

—Companys: Com que no'ns deixen parlar de la neutralitat, parlarem del temps.

Notes de fòra

Abi.—Ara sí que'ls albesos podem estar tranquils; malaltia que'ns arribi, en menys de cinc minuts, fòra del poble. Hi ha aquí una família que dona remeis per a tota mena de mals, i tot ho cura amb oracions: al que pateix d'ofeg, un santerist ben gros damunt del pit fins que no pot dir fava; al que pateix d'angines, un gat negre penjat per la cua i set ave-maries... Vaja, que no podem patir! L'únic que patirà, aquí, serà el metge, si la bestiesa cundeix; que no hi creiem gaire.

Torre de Claramunt.—Quina planxa, el nostre merlot! Vinga fer propaganda pel missatge al Sant Pare, i ni una firma! Ho recomanà insistentment a la mestra per a que les noies firmessin, i aquesta s'excusà amb molta raó, dient que abans ho havien de consultar amb llurs pares. Resultat que'l mossèn hagué d'entornar-se'n la fulla tant blanca com l'havia deixada. Molt bé per la mestra. El seu comportament és digne d'admiració. Ara ben segur que'l germandófil la tindrà de cap d'esquella, però aquí estem els liberals per a defensar-la.

Pinell.—El dia de Sant Pere hi hagué processó. Al passar aquesta per un carrer, com fós que quatre joves que seien prenent la fresca sense destorbar a ningú no's traguessin la gorra, el vicari els empenyé dient-los que s'havien de descobrir. Ells respongueren: «demà m'afaitaràs», i l'altre els replicà que «ja se'n recordarien».

Això és lo que ha de fer: recordar-se'n, per a un altre dia no fer un paper ridícol.

La Escala.—En tots els assumptes d'utilitat general, l'alcalde ve mostrant una negligència increïble; mes en tot lo que l'interessa particularment an ell, desplega una activitat no superada.

Com té cinematògraf, ha privat fer-ne an el altre que en té aquí. Ha volgut privar conferències, perquè es donaven a la mateixa hora que ell feia cine; i com a clerical, si bé hipòcrita, vergonyant, ha posat tota mena d'obstacles a tota manifestació de liberalisme, fins privant senzills pregons sense cap transcendència. I per últim, fa pocs dies va privar fer els seus treballs, també perquè ell donava una secció de cine, a una pobre família d'aquests comedians que en la plaça fan l'alegria dels petits, amb la complascència de molts grans, privant-los de recollir unes almoines, amb tot i demanar-li com qui diu per l'amor de Déu.

Aquest alcalde es va ficar al Municipi a l'am-

La merla-mística

—Religió, Congrés litúrgic, nunci, bisbes, processons... la qüestió és fer pessetes i tot lo demés són trons.

par d'aquestes hipòcrites i enganyoses «candidatures administratives». Ho tindrem en compte?

Fracàs

«L'Ajuntament, desitjant contribuir a l'embelliment dels nostres balcons, ha acordat regalar als veïns de Barcelona 5.000 testos amb plantes florides.»
(Notícia oficial.)

Cas més curiós i inaudit no s'havia mai donat!... Senyors de Cà la Ciutat, ja us en podeu iornà ai iiii! Si és cert que teniu talent, per certes coses, a munts, en canvi ignoreu els punts que calça la nostra gent.

Ah, regidors!... Quin bunyoll les flors que, per fer la mona, regaleu a Barcelona, Barcelona no les vol. Són hermoses, són gemades, són barates per demés, però és en và, cavallès; no les vol ni regalades!

Cinc mil testos van brindà al qui es dignés acceptar-los, i... aneu al Park a contar-los; veureu, encara, els que hi ha!

Malgrat la solemne crida que als aficionats van fè, els fets ho demostren bé, la cosa no té salida. Ningú troba que'l present sigui lo que's vol pintar ni valgui el treball d'anar al lloc del repartiment.

L'un, amb paraules grolleres, rebutja un clavell roig viu; l'altre, tot ingènuu, diu: —¿Que no donen patateres?... Aquest vol un surtit vari de rosers ben alts i amb flò; aquell creu que oferí «allò» és riar-se al proletari.

I en mig d'un rum-rum que aterra als pobres encarregats, els testos desventurats tornen a quedar-se en terra, mentres el vent, fent-se pas al través de l'espessura, plé de vergonya, murmura: —Quin fracàs, oh, quin fracàs!...

Sí, honorables regidors, heu obrat com uns criatures; les vostres floricultures no són del gust dels «senyors». En và des dels vostres puestos i amb el més tentadò accent dieu a la vostra gent: —Al Park us donaran testos!...

Seguí per malavolència, sigui per mòbils meçquins, els impertèrrits veïns no's volen deixar convence. —Apa, aneu-los a buscà— dieu i torneu a dí, però els convidats fan: —Sí; ja m'afaitaràs demà.—

I els desdenys es repeteixen, i van passant les jornades, i les plantes, desairades, torcen el coll i espanseixen.

¿Com se'n surt d'aquesta lluita? Tocant d'altre modo els cors. En lloc de testos amb flors, doneu-los coves amb fruita!... Ja veurieu, quan la nova cundís per la població, com en una exhalació us quedaveu sense un cove.

C. GUMA

MOSSÈN Tomás es el capellà més silvestre que corre per aquests móns de Déu, no volem pas dir que sigui una mala persona, res de això; no més volem dir que és silvestre.

Ara a la parroquia ja el coneixen i fins els hi fa gracia; quan se sab que'l rector ha de predicar tot el poble hi va i allò és un èxit de risa.

Nosaltres el coneguerem i poguerem apreciar, quan una setmana santa en la qual per fugir de mantellines i trones i juergues de café concert ens refugiarem en el poblet que ell regenta.

El dimecres a la tarda sentírem ensajar les caramelles i a pesar de que'ns invitaren a tornar-hi l'endemà dijous al matí, ja n'estavem tips i fet i fet ens en anarem a missa a veure com posaven a Cristo en el monument.

Ens va agradar. Estavem fins mig comòsos; quan de sobte el capellà silvestre agafa la creu i amb uns brams que ja voldrien per a elles les badelles, comença a cridar:

*Ecce lignum crucis!
Ecce lignum crucis!*

cada vegada més fort.

Ecce lignum crucis!

I una neboteta nostra, plorant, responia: Es el papu! Es el papu! Es el papu!

Jo no em vaig desanimar i a la tarda, com tota la gent del poble, vaig concórrer a la funció. No es cabia a l'església; mossèn Tomás tenia de predicar.

De primer uns pescadors cantaren la passió acompanyats amb fluviols de canya. Feia bonic i va agradar-me.

Després vingué la prèdica. No vos en podeu fer compte, allí no es parlava de romans, ni de sacerdots, ni d'escribes, ni de faritzeus; allí se tractava d'aquells porcs, d'aquells lladres, d'aquells brètols, d'aquells poquesvergonyes, assassins i criminals.

Per fi vingué el troç més patètic i mossèn Tomás digué:

—I ja me'l tenen clavat els grans bacoris, ja me'l tenen clavat i ell diu: «Tinc sed!» I els brètols no li donaren ni una tirada de vi.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 2 AL 8 DE JULIOL DE 1915

Per terra

Sembla que els alemanys han tret considerables forces del seu front oriental i les han dut al front francès. En diversos punts d'aquest, especialment a l'Argona i entre els rius Mossa i Mosela, han realitzat atacs furiosos en grans masses.

El resultat d'aquesta nova ofensiva ha sigut desastrós per als alemanys, que han tingut una pila de milers de baixes i no han lograt avançar. Certs èxits només poden obtindre'ls contra els russos, degut a la manca de carrils i a l'es-

cassetat de material i de municions d'aquests. Però amb els francesos ja és altra cosa. No hi ha perill que per la banda de França es repeteixi lo de Galitzia.

I ara que parlem de la Galitzia, hem de dir que, malgrat la seva retirada, els russos encara tenen una llenca molt grossa de territori galitzia en son poder. Podrán els auto-alemanys treure els russos de la Galitzia. Mes a hores d'ara encara no ho han fet, i se n'hi falta molt per a que ho facin.

En canvi, a l'est del Vístula, els austro-alemanys han guanyat terreny Polònia russa amunt. En un contra-atac rus per aqueixa banda, els alemanys han sofert una derrota important, que'ls ha costat 2.000 presoners i 2.000 morts. Confíem que els moscovites deturaran l'avenç de l'enemic en aquell sector.

En el front italià, la llarga batalla de l'isonzo pren majors proporcions. Afavorits per obres de defensa formidables, els austriacs resisteixen toçudament. Però la pressió italiana creix cada dia.

Als Dardanel, la lluita se fa més intensa. En els darrers dies de juny, els atacs franco-anglesos van permetre fer, a aquests, notables avenços. Els turcs han intentat una contra-ofensiva en els primers dies del mes actual, essent completament rebutjats amb horribles perdes. El brau general Gouraud, cap de les tropes franceses dels Dardanel, ha estat ferit y traslladat a França.

Al Cáucas, els russos han ocupat nous territoris.

Per mar

Aquests últims dies han anat mal dades pels alemanys damunt del mar.

En un atac al port rus de Windau, un torpeder alemany va topat amb una mina i va anar a fons.

En un combat entre esquadres lleugeres russa i alemanya, prop de l'illa de Gotland, els teutons perderen el creuer col·loca-mines *Albatros* (de 2.000 tonelades i construït el 1907) i tingueren importants averies en altres vaixells.

Un submarí anglès va torpedejar i volar, a la badia de Danzig, un cuiracat alemany del tipus *Deutschland* (de 13.250 tonelades, construït en 1904).

Els austriacs han comunicat oficialment la destrucció d'un torpeder italià al nord de l'Adriàtic.

Als Dardanel, un submarí alemany ha enfonsat el transport francès *Carthage*, salvant-se quasi tots els tripulants.

Per l'aire

Hi ha hagut una pila de accions aeries, però cap especialment remarcable.

Els dirigibles italians han atacat amb èxit punts militars austriacs.

El nostre il·lustre i fraternal amic en Gabriel Alomar, es troba molt millorat de la seva malaltia.

Ens en alegrem cordialment i esperem—com segurament esperen els nostres llegidors—que aviat podrà reanudar la seva col·laboració en aquestes planes.

L'altra nit quatre gats del requetè volien anar a cremar la redacció de *Los Miserables*.

Deuen volguer ensajar-se per a quan els teutons els manin cremar la Catedral.

Però, ai els meus fills!... Déu no'ls ha cridat pas per l'incendi.

Què han de cremar, els infeliços! Ells sí que n'estàn, de cremats, d'ençà de la carícia d'en Samblancat.

Crieu fills, o la germanofilia dels jaumistes

Don Jaumet.—Qui mana a càn Ribot?... L'amo o el porc?

Els mítings republicans són la pesadella del senyor Andrade.

L'home està cansat de dir que «Barcelona, si no fossin els exaltaments polítics, seria un veritable paradís.»

Sí.
Barcelona, el paradís; i la vara del Govern civil, la poma.
Entesos.

Llegeixo, i no m'extranya:
«Se ha disuelto el Centro Obrero Monárquico de Barcelona.»

Naturalment!
Com que obrers i monarquia, junts, no tenen raó d'existir!

Avui és Sant Cristòfol nano.
Ben mirat tant se'ns en dona; perquè d'ençà que és patró dels *chauffeurs* li tenim escassa simpatia.

Totes les misses que li dediquin an ell, Nostre Senyor les hauria de destinar a les víctimes dels automòbils.

Perque ell, Nostre Senyor, si tornés, seria dels que van a peu i per consegüent dels víctimes.

Al revés del Nunci, que per anar del Passeig de Gràcia a la Plaça Nova, necessita un auto de luxe.

«¡Cómo cambian los tiempos!»

El Nunci ha visitat l'Institut d'Estudis Catalans, la Diputació, la Catedral, Montserrat, etc. Encara no's diu que hagi anat a la presó.

Sembla que hi ha interès en fer el silenci entorn dels articles d'en Samblancat.

Es inútil, senyors. La seva tasca xorca serà enrunada.

En Samblancat arribarà encara que vostès no vulguin. Ja s'ha embrancat massa.

Lo pitjor és que vostès, senyors del silenci, ho veuràn.

En el míting que'l *bloc republicà* celebrà al teatre Espanyol, en Marcellí Domingo digué que s'ha de predicar el desordre.

Predicar-lo i practicar-lo quan arriba l'hora. No basta predicar.

El Nunci ha visitat el monestir de Montserrat. Ja l'han rebut bé, ja! Però vaja! No'ls hi ha fet massa efecte.

Feia tan poc que hi havia estat en Muley Hafid!

El senyor Andrade ha tornat de Madrid. En el viatge tingué la desgracia de perdre una cartera.

S'ha dit en lletres de motllo que'l governador va fer una aposta de 500 pessetes, contra en Vidal i Ribes, que opinava que aquell seria ministre de resultes de la darrera crisi.

L'aposta s'ha complert i el senyor Andrade que ha guanyat (tot perdent) cobrà els cent duros jugats.

Què fa aqueixa policia que no persegueix als jugadors?

Diuenge passat, a Mataró, van fer un bisbe. No val la pena de comentar-ho, perquè, en aquest país, és un acte vulgar i comú.

Això de fer bisbes quasi bé és una cosa tant corrent com el tirar capellans.

Además, cal filosofar com l'Espronceda:

¿Que haya un obispo más, qué importa al mundo?

De una nota política.

«Ha arribat en el exprés de Madrid el senador senyor comte de Guendulain.»

Guendulain?

Doncs, miri que, a Barcelona, s'hi trobarà desplaçat em sembla.

Perque aquí tots som treballadors, mal ens està el dir-ho.

Correspondencia

Cavallers: Josep Vacar (Reus): No negaré la bona intenció, però té poca trascendencia.— J. P.: Si hi cab, sí, senyor, amb molt gust.— J. A. J. P.: Lo mateix eis dic a vostès.— Ramón Anglada: Els versos són valents, però molt incorrectes.— S. A.: El seu català és poc intel·ligible.— I. C. (Alej): No pot ésser, per varies raons.—

Sipoll: Arribà fóra de temps, i ara, naturalment, encara resultaria més estemporani.— Josep Castells: No's faci castells, no's faci castells, que això no và.— Josep Bernet Torras: No m'acaba de resultar.— J. C. (Salt): S'han de precisar fets, o sinó els llegidors es quedarien a les capses.— Lluís Juher Sala: Un dia o altre pot-ser anirà.— El. P. M. Depèn de l'espai.— J. V.: Es possible; veurem.— Emili Euquip: No fa per casa; és molt descuidat tot això.— Pep Carbassa: Serà per una altra vegada.

Dissabte que vé, dia 17

Número extraordinari

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

14 de juliol
Visca ia França!

8 planes de text i il·lustració

10 cèntims